

Sense el fil

L'ha ferit de mort el llamp que ens va caure massa a la vora

Foto: Priscila Tonon Ramos

Ha tornat a ser un instant brevíssim, una centèsima de segon, un llampec impossible de retenir. Però ha tornat a ser, que és l'únic que importa. Sentir en el centre de tu mateixa com pot respirar la vida si deixes anar el fil que s'arrossega del malson i que potser duus encara enganxat a la vora de la samarreta. O potser no. Potser s'ha dissolt aquests dies a la muntanya, enmig d'aquella tempesta, o l'ha ferit de mort el llamp que ens va caure massa a la vora. Potser s'ha enfonsat per sempre al ventre fangonós de l'estany.

Viure sense el fil s'assembla a voler retrobar sempre l'estany i capbussar-t'hi encara que l'aigua estigui tèrbola.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>).